Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.
Телефон: HEnderson 4-0807, 4-0237
Тел. УНС: HEnderson 4-1016

РІК LXI. Ч. 128. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 12-го ЧЕРВНЯ 1953. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS No. 128. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 12, 1953. VOL. LXI.

ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕР ВИЯСНИВ ОСНОВИ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ

Міннеаполіс. — У першому дні своєї подорожі по країні, президент Айзенгавер виступив в Міннеаполісі, промовляючи про суттєві сучасні справи. Уся подорож президента розрахована на п'ять днів, а її завданням є познайомити громадянство з напрямними політики теперішнього уряду. У Міннеаполісі президент промовляв на річних зборах Краєвої Молодшої Торговельної Палати, заявивши, що його метою є однаково устійнити військову й економічну певність країни. Це має бути засноване на явній повітряній могутності, на відкиненні відокремлення та на єднанні союзників в Об'єднаних Націях. При цій нагоді, президент знову заперечив вислови провідника сенатської республіканської більшости Р. А. Тефта про те, що ЗДА заставлені не узгляднити думки Об'єднаних Націй в справі Азії. Це заперечення президент виявив рішуче, хоч і, в стриманій у висловах формі. Торкнувшись часто повторюваних закидів на адресу теперішнього уряду за його бажання провести ощадності в видатках на повітряні сили, президент запевнив, що оборонна сила країни не буде змінена і що будова літаків триватиме далі. Отож, на практиці, літаків може бути більше, хоч в теорії, притримуючись реальних можливостей, намічено їх менше. Міннеапольська промова президента була уважно виготовлена, уважніше, ніж його попередні, швидко знані, виступи під час розмови з представниками преси чи під час радіо-телевізійного виступу. Це пояснюється тим, що надходять рішальні дні голосування в Конгресі над суттєвими пунктами програми уряду, серед яких знаходяться й справи оборонного бюджету, закордонної допомоги, закордонної торгівлі тощо. Проте президент заторкнув і ширші проблеми, вказавши, що увесь світ перебуває тепер у загальній кризі й що теперішня боротьба проти комунізму переростає боротьбу проти воєнного матеріялізму чи захватництва, а входить в царину боротьби за саму істоту людини. Тому ця боротьба не може бути виграна лише зброєю, або лише обороною. Виступ президента гаряче вітали вісім тисяч молодих чоловіків і жінок, що зібралися на нараді в Міннеаполісі.

Сен. Тефт передав Сен. Новлендові республіканський провід в Сенаті

Вашингтон. — Сенатор Роберт А. Тефт з Огайо, що хворіє на тяжку, але й досі неустійнену недугу, передав свої щоденні обов'язки провідника сенатської республіканської групи сенаторові Вільямові Ф. Нолендові з Каліфорнії. Сен. Тефт вважається за найвпливовішу особу в Конгресі й його тому називають в поточній мові „Містер Республіканець". Він, не зважаючи на недугу, не відмовляється від продовжування участи в сенатських справах і сен. Ноленд переймає лише ділове керування справами. Сен. Тефт буде й далі присутній на нарадах в Білому Домі, які відбуваються між президентом і провідниками республіканців Сенату та Палати Репрезентантів. Отож Ноленд буде дійсним провідником республіканців, а дійсним [illegible] буде сен. Тефт.

Внесено новий закон про контролю виборчої акції під час федеральних виборів

Вашингтон. — Сенатори Карл Гайден (демократ із Арізони) і Роберт С. Гендриксон (республіканець із Ню Джерзі) внесли проєкт нового закону про контролю виборчої акції під час федеральних виборів. Цей закон стверджує, що дотеперішній закон не відповідає сьогочасній дійсності, бо він обмежує видатки на виборчу кампанію кожному кандидатові до суми $3,000,000, а в дійсності ці видатки тепер далеко вищі, бо багато грошей видається на радіо й телевізію. Проєкт нового закону дозволяє на видатки кожному кандидатові в висоті $10,000,000. Обидва сенатори внескодавці були членами комісії, що мала провірювати видатки на виборчу кампанію під час останніх виборів, і вони ствердили, що обидві партії далеко перевищили видатки на вибори, і в той спосіб мусіли нарушити дотеперішній обов'язуючий закон.

СТЕЙТИ НЮ ЙОРК І НЮ ДЖЕРЗІ ОРГАНІЗУЮТЬ СПІЛЬНУ КОНТРОЛЮ ПОРТІВ

Ню Йорк. Н. И. — Стейти Ню Йорк і Ню Джерзі ще цього місяця мають ухвалити закон про організацію двостейтової комісії, яка мала б боротися із злочинами в портах цих двох стейтів. Заяви про це одночасно проголосили губернатори цих стейтів Томас Дюї і Алфред Е. Дріскол. Законодавчі тіла цих стейтів ще в червні мають ухвалити про це закони, але сама комісія зачне урядувати через кілька місяців. Кошти цієї комісії виносити-муть від $700,000 до $1,000,-000 і їх будуть покривати із оплат за ліценції портові підприємства. На чолі комісії стоятиме одна особа, бо одноособова управа краща за колегіяльну. Цю міжстейтову комісію мусітиме затвердити Конгрес, згідно з конституцією ЗДА. Доки це станеться, то обидва стейти зорганізують свої окремі комісії, які пізніше получаться в одну. Ця комісія для боротьби із злочинами організується згідно з пропозицією Провірочної комісії нюйоркського стейту, але в цій пропозиції будуть незначні зміни в повінянні з первісним проєктом. Одна із змін буде та, яка обороняти-ме горожанські права робітників, бо не мусітимуть відповідати на всі питання провірочних комісій, що хотіли б вдиратися в особисте життя робітників. Проти цього виступає не тільки дистриктовий прокурор Френк С. Гоган, але також і „портовий капелян" о. Джан М. Корридан. Але ця комісія вимагатиме реєстрації портових робітників, хоч проти цього гостро протестують представники профспілок вантажних робітників. Другий ряд пропозицій, що відноситься до праці цієї комісії, відноситиметься до очищення портових робітників від злочинних елементів, але комісія зачне в цій ділянці працю аж від найближчого року, щоб самі профспілки могли очистити свої ряди від злочинців. Та губернатор Дюї заявив, що він не вірить у те щоб самі юнії могли провести цю працю.

Кінцевий вислід італійських виборів потверджує перемогу коаліції

Рим. — Кінцевий вислід італійських виборів, що відбулися впродовж минулої неділі й понеділка виказує, що очолювана прем'єром де Гаспері урядова коаліція здобула перемогу в обидвох палатах парламенту, хоч ця перемога є зглядно мала й досить непевна. Згідно з кінцевим підрахунком голосів ця коаліція здобула більшість 13 місць в сенаті і більшість 16 місць в нижчій палаті парламенту. До вчорашніх повідомлень про вислід виборів до сенату, додано тепер також вислід виборів до нижчої палати: урядова коаліція, себто: християнські демократи, праві соціялісти, лібералі й республіканці здобули разом 299 місць, а всі опозиційні праві й ліві партії разом матимуть 287 місць. В сенаті коаліційні партії матимуть 125 голосів на всіх 237 вибраних. Крім того, в сенаті є 5 аполітичних сенаторів, іменованих на ціле життя. З повідомлень міністерства внутрішніх справ виходить, що в голосуванні взяло участь 28,366,610, з чого 1,297,000 голосів уневажнено.

Сенатська комісія ухвалила $5,312,732,500 на закордонну допомогу

Вашингтон. — Сенатська комісія закордонних справ затвердила минулої середи законопроєкт, який передбачає — на бюджетовий 1954 рік — 5,312,732,500 долярів для військової й економічної підтримки вільного світу. З цієї суми більша частина має бути призначена на посилення озброєння, амуніцію та військовими матеріялами країн Европи, Азії, Африки і Латинської Америки. Висота затвердженої в комісії допомоги була перед тим кілька разів зменшена, почавши від найвищої суми 7,600,000,000 долярів, яку запропонував уступаючий уряд президента Трумана в січні цього року. Сенатор Александер Вайлі, керівник комісії закордонних справ, висловив переконання, що законопроєкт, у цій остаточній формі, має добрі вигляди на ухвалення Сенатом. Під час кількаразових зменшувань первісної суми, окрема дискусія розгорнулася над видатками на спеціяльну зброю, у якій прийняв участь й директор взаємної безпеки Г. Е. Стассен, вказавши на особливу важливість цієї позиції в намічених видатках. Законопроєкт зокрема передбачує висасигнування 2,679,689,870 долярів для Західньої Европи, 643,005,137 дол. для Близького Сходу й Африки, 1,803,120,-493 дол. для Азії і Тихоокеанських обширів та 39,342,000 дол. для американських республік.

Айзенгавер іменував Лайона директором Бюра Копалень

Вашингтон. — Президент Айзенгавер іменував 63-річного інженера копальняного інжиніра Тома Лайона директором Бюра Копалень у департаменті внутрішніх справ. Ця номінація відбулася проти волі голови профспілки вуглекопів Джана Л. Люїса, а він і далі протестує проти цієї номінації, кажучи, що Лайон не фахівець у цій праці, і що він не зможе дбати про безпеку життя копальняних робітників. Одночасно президент Айзенгавер прийняв резиґнацію дотеперішнього урядовця цього бюра п. Форбеса, який після 38 річної праці в цьому бюрі не захотів бути підрядним урядовцем. 1947 року вуглекопи страйкували проти подібної, проти їхньої волі, зробленої номінації. Джан Л. Люїс заявив, що „бюро — це технологічна організація, і це сором, що з неї робиться арену політичної боротьби". Том Лайон працює як інженер металюрг від 1916 року, і він займав різні пости, між іншим, і в оборонній Агенції в Вашингтоні.

92 людські жертви буревію в Массачусетс

Бостон, Масс. — 24 години після жахливого буревію — торнада, в центральній частині стейту Массачусетс нараховано 92 особи вбитих, але це число може піднестися до 125 осіб, бо багато жертв находиться ще в грузах понищених домів. Найжахливіше шаліло торнадо в повіті Ворсестер. Загалом знищено коло 2,500 домів, а принаймні 800 осіб поранені; з того багато дуже важко. Ці поранені лежать на коридорах кафетерій, та в пивницях крамниць, бо всі шпиталі завалені пораненими. Оцінюють, що від 8,000 до 10,000 осіб залишилися без даху над головою. Деякі з них знайшли приміщення в домах сусідів і родин. Матеріяльні шкоди оцінюють на від $45,000,000 до $80,000,000. Полковник Вільям Ф. Біґелов зарядив обмеження виходу на вулиці після 6 години ввечорі, бо донесли, що почалися грабунки порозкиданого майна. Порядку бережуть вояки 26 дивізії Національної Гвардії. Щоб увійти на терен торнадо катастрофи, треба мати окремі дозволи. Губернатор стейту Крістіян А. Гертер розмовляв телефонічно з президентом Айзенгавером, який запевнив його, що Массачусетс дістане всю конечну допомогу від федерального уряду. Сам губернатор проголосив виїмковий стан, який дозволить нести широку допомогу всім тим, що потерпіли від торнада. Корпорація Фінансової Відбудови проголосила цей терен — „тереном негайної потреби", і в наслідок цього можна буде поспішити з негайною допомогою потерпілим від катастрофи.

РУЇНИ ПІСЛЯ БУРЕВІЮ В МАСАЧУСЕТС

Сусідка потішає п-ню Аліс О' Доннел з Вересестер, Мас, яка гірко плаче перед оберненою буревієм в руїну її хатою.

КОРЕЙЦІ ПРИГОТОВЛЯЮТЬСЯ ДО ДАЛЬШОЇ БОРОТЬБИ ПРОТИ ЧЕРВОНИХ АГРЕСОРІВ

Альянти не тратять надії, що Південна Корея прийме постанови про перемир'я

ЗАМІСТЬ ПЕРЕМИР'Я — „ПЕРЕДРІМКА"

В теперішній метушні в справі перемир'я в Кореї, ці два американські вояки на фронті в Кореї щасливі, що можуть тимчасом бодай „передрімається" після запеклого наступу комуно-китайських „добровольців" на їхні позиції.

Сеул, Корея. — В тому часі, як альянтські й комуністичні штабові старшини приготовляють пляни для визначення демаркаційної лінії, на якій мало б бути встановлене перемир'я, і як одні й другі вважають кінцевий договір про перемир'я вже тільки проблемою короткого часу, а альянти вже навіть плянують частинну евакуацію своїх військ з Кореї, очолюваний президентом Синґманом Рі уряд Корейської Республіки переводить інтенсивну підготовку до дальшої боротьби проти комуністичних агресорів навіть після евентуального перемир'я та власними силами, без зовнішньої допомоги. В рямках тієї політики уряд президента Рі й головне командування південно-корейської армії зарядили, щоб всі чоловіки у віці від 19 до 25 років повернули на ті місця, де вони заресстровані до військової служби. Молодші й старші чоловіки, у віці від 17 до 19 і від 25 до 40 років дістали наказ зголоситися їхні теперішні адреси станицям поборової служби в місцях їхнього постійного замешкання. Тимчасом, майже по всіх містах і місцевостях Південної Кореї продовжувалися теж вчора масові демонстрації проти перемир'я, які мало б залишити цілу Північну Корею в руках комуністичних агресорів. З уваги на кризу, засідання корейського уряду відбуваються кожного дня. Корейці докоряють американцям, що ці, наче потапаючий хапаються соломи, за кожний арґумент в користь перемир'я, часто підставлений підступно комуністами, забуваючи й нехтуючи при цьому протилежними арґументами. Тимчасом альянти не втрачають надії, що їм ще пощастить перемовити уряд президента Рі, щоб він погодився на перемир'я і та намагаються доказувати, що таке перемир'я є в інтересі вільного світу й самої Кореї. Альянтське командування цілком добре розуміє неможливість перемир'я без згоди корейців і тому теж використовує всі свої впливи, щоб перемовити корейців та добитись від них такої згоди. Останнім зусиллям в тому напрямку були вчорашні відвідини та розмови адмірала Артура Радфорда, теперішнього командата альянтських морських збройних сил на Пацифіку, який вкоротці має перебрати головство об'єднаних шефів штабу американських збройних сил, з корейським президентом Синґманом Рі, який намагався теж зі свого боку доказувати йому безвиглядність корейського спротиву проти перемир'я. Не зважаючи на всі ці заходи, в Кореї не трапилося нічого такого, що свідчило б про те, що корейці змінили або думають змінити свою думку й своє становище.

Китайські комуністи атакують на корейському фронті

Сеул, Корея. — Сильні з'єднання комуно - китайських „добровольців" на корейському фронті почали вчора низку наступів на альянтські лінії, головно на центральній ділянці фронту, намагаючись, правдоподібно, поправити в цей спосіб фронтову лінію, по якій тепер визначується демаркаційну лінію для перемир'я. В наступі взяло участь понад 7,000 китайців і їхня атака була піддержана танками та сильним артилерійським вогнем. Бої, часто рукопашні, тривали впродовж цілої ночі. Червоні, яким в поодиноких місцях пощастило вдертися в альянтські лінії, були остаточно відбиті з великими втратами для них. Про живішу військову акцію повідомляється теж з інших ділянок фронту. Альянтська авіяція продовжувала бомбардування воєнних об'єктів у ворожому запіллі. В повітряних боях збито два ворожі літаки.

Французька Асамблея відкинула вже третього кандидата на прем'єра

Париж. — Французька Національна Асамблея вчора відкинула вже третього в теперішній урядовій кризі кандидата на прем'єра країни, що ним був цим разом дотеперішній міністер закордонних справ Жорж Бідо. Бідо дістав 313 голосів, тільки один голос замало, щоб могти творити новий уряд. Виходячи з Елізейського палацу, де він інформував президента Оріола про вислід голосування, Бідо твердив, що Франція потребує сильного уряду та що Асамблеї повинно бути переведене це одно голосування в справі його кандидатури. Він, як і два його попередники в кандидатурі на прем'єра, домагався від Асамблеї спеціяльних повновластей в теперішній кризі. Його кандидатура перепала не так через принципові, як радше формальні справи, бо його не притримали радикали за те, що частина народних республіканців голосувала раніше проти радикального кандидата на прем'єра Мендеса-Франса. В політичних колах вважають, що відкинення Асамблеєю кандидатури Бідо ще більше комплікує урядову кризу й робить вибір нового кандидата на прем'єра найтруднішим в повоєнній Франції. Продовжувана криза французького уряду серйозно комплікує заповіджену на кінці цього місяця зустріч президента Айзенгавера з прем'єрами Британії й Франції, що має відбутися на Бермудах, але яка не може відбутися, як довго Франція не має прем'єра.

Індія відкликала свою дипломатичну місію з Портуґалії

Ню Дельгі, Індія. — Індійський уряд повідомив, що він рішив відкликати свого дипломатичного представника з Портуґалії на знак протесту проти того, що портуґальський уряд відмовився вже від самого обговорювання можливостей передачі Індії своїх індійських кольоній. Представник міністерства закордонних справ про цьому виясни, що відкликання індійського дипломатичного представника з Портуґалії не означає зірвання дипломатичних відносин між обидвома країнами й Індія не вимагає, щоб Портуґалія відкликала свого представника з Індії. Портуґалія має в Індії три невеличкі кольонії: Гоа, Даман і Діо. На індійську пропозицію, щоб обговорити можливість звороту тих кольоній Індії, портуґальський уряд мав катеґорично відповісти, що він не погоджується навіть на розмови в тій справі, а що менше на пропоновану індійським урядом її розв'язку.

Німецький суд вирішив виплату відшкодовання невільникам Гітлера

Франкфурт, Німеччина. — Західньо-німецький суд вирішив, що відомий німецький хемічний трест І. Г. Фарбен повинен виплатити Норбертові Вольгаймові, тепер в Ню Йорку, 10,000 нім. марок (2,-380 долярів) відшкодування за його примусову працю та шкоди для його здоров'я у фабриці синтетичної гуми тієї фірми в Авшвіці за гітлерівських часів. Такого відшкодування й в такій сумі вимагав Вольгайм, жінка й двоє дітей якого були вбиті нацистами. Це рішення суду, якщо буде потверджене ще вищими судовими властями, може мати рішальне значення та відкрити шлях для виплати німецького відшкодування тисячам інших колишніх невільників Гітлера.

ШВАЙЦАРІЯ ВЖЕ ПОГОДЖУЄТЬСЯ НА УЧАСТЬ В РЕПАТРІЯЦІЙНІЙ КОМІСІЇ В КОРЕЇ

Берн, Швайцарія. — Швайцарський уряд повідомив, що він змінив свою думку й тепер вже погоджується взяти участь в передбачуваній проєктом мирового договору в Кореї невтральній репатріяційній комісії, яка мала б перебрати охорону й контролю полонених після підписання договору про перемир'я. Іншими членами тієї комісії мали б бути представники Швеції, Польщі, Чехословаччини й Індії. Раніше, швайцарський уряд узалежнював свою участь в тій комісії від згоди корейського уряду на постанови про перемир'я. Тепер Швайцарія погоджується на участь в комісії навіть у випадку, коли б корейці відмовилися від перемир'я. Досі на участь в тій комісії погодилися теж уряди Швеції й Індії, не виявляючи жадних застережень, дарма, що корейці відгрожувались, що вони будуть боротись проти індійських військ, які мали б, згідно з пляном, перебрати охорону таборів полонених в Південній Кореї. Комуністичні Польща й Чехословаччина ще не виявили свого становища. Швайцарія змінила свою думку в цій справі після того, як їй представлено, що південно-корейські збройні сили є під спільною альянтською командою й тим самим вони підпорядковані її наказам. Так само індійський прем'єр Неру, що перебуває тепер в Лондоні, узалежнює індійську участь в репатріяційній комісії не від згоди чи відмови південно-корейського уряду, тільки від того, чи альянтське командування зможе вдержати контролю над південно - корейськими військами та заставити їх респектувати постанови про перемир'я.

Совєтський воєнний корабель візьме участь в морській коронаційній параді

Лондон. — До англійського порту в Спітгед причалив совєтський крейсер „Свердлов" щоб взяти участь у великій морській параді, яка відбудеться в понеділок в рямках дальших святкувань відбутої в дні 2-го червня коронації Елисавети II. „Свердлов" належить до кляси наймодерніших совєтських воєнних кораблів і викликав зрозумілу сенсацію на заході. Він має 12,800 тонн та розвиває швидкість приблизно 35 вузлів. Командантом корабля є О. І. Рудаков. В тих парадах візьме участь теж американський крейсер, 13,600-тонновий „Балтимор", що вже теж є в порті Спітгед.

КОМУНІСТИ ПОЛЕГШУЮТЬ РЕЖИМ В СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Берлін. — В рямках теперішньої совєтської „мирової офензиви" комуністичне східно-німецьке Політбюро проголосило низку полегшень свого режиму в совєтській зоні Німеччини, що вважається за „найбільш драматичну зміну" після смерти Сталіна. Ці полегшення охоплюють м. ін. припинення дальшої „соціялізації" країни, допомогу та підтримку приватній ініціятиві в торгівлі й промислі, полегшення обмежень руху між східньою й західними зонами, зменшення норм здачі збіжжя державі, перевірку системи пайкування харчів і товарів широкого вжитку, привернення приватної власности тим втікачам на захід, які повернуться назад, як теж припинення дальшої боротьби проти церкви і амнестію або зменшення терміну ув'язнення для заарештованих священиків. При цьому інтересно, що Політбюро, повідомляючи про свої рішення відносно цих реформ, признається, що воно „в минулому поробило низку помилок", які тепер хоче направити, „маючи на думці велику мету об'єднання Німеччини".

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На пів року	5.25	Three months	2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	6.50	Six months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобв'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3. N. J.

ПРОБЛЕМА ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Як можна комусь заборонити боронити свою країну перед ворогом і прямувати до визволення і незалежности?

Таке питання ставлять тепер в Америці, обговорюючи становище Національної Асамблеї Корейської Республіки та президента Сингмена Рі в справі корейського перемир'я. Як відомо, вони відкинули компроміс і є за продовжування боротьби з комуністичними агресорами.

Вже сама та обставина, що таке питання публічно видвигається, вказує, як дуже відчуває американський нарід неприродне положення, в якому він знайшовся з приводу перемир'я в Кореї. Самі республіканські газети заповідають, що за це перемир'я доведеться президентові Айзенгаверові та партії гірко платити, не зважаючи на те, що загал домагався весь час якнайскоршого покінчення війни в Кореї та що президент до цього зобов'язався підчас виборчої кампанії. Розуміє це добре і сам президент Айзенгавер. Йому, старому і славному воякові, цілком певно не легко дораджувати перемир'я, яке вважається першою в історії американською програю. А на ту програ всюди кладуть натиск, хоч і шукають виправдання в старій приказці, що навіть найгірший мир є ліпший від війни. Таке філософування одначе багатьох не вдоволяє і то з дуже важливих причин. Для прикладу згадаємо про те, що пише Д. Лоренс, вашингтонський кореспондент часопису Ню Йорк Геральд Тріб'юн, нав'язуючи до листа президента Айзенгавера до корейського президента Рі, в якому він взиває південних корейців припинити дальшу боротьбу і згодитись на перемир'я. Лоренс пише про наслідки цього листа таке:

„Азія вже майже втрачена для вільного світу. А як говорити про деякі сателітські країни в Европі, що думали, що великі потуги вільного світу їх попруть, як вони почнуть рух за визволення, то їхні надії тепер розвіяла формальна заява президента Айзенгавера, що Злучені Держави вже не вживатимуть фізичної сили, щоб змусити агресора до на... [illegible] шкоди. Це історична і дуже важлива заява, і вона дуже заважуватиме довгими роками на історії З'єдинених Держав, як і цілого світу".

До цього Лоренс додає ще таке: „Та найгірше з усього, це відмова комусь права боротися за незалежність його країни".

Як глядіти на теперішнє перемир'я холодними очима, то його можна було осягнути вже тому три роки. Та ж тодішній секретар стейту, Дін Ачесон, прямо благав Сенатську Комісію, щоб покінчити „поліційну акцію" в Кореї перемир'ям і згодитись на її поділ, десь так коло 38 паралелі. Але тоді кожний думав, щоб аґресора покарати бодай в такий спосіб, щоб він погодився на об'єднання цілої країни. Теперішнє перемир'я не тільки визнає малощо не ту саму границю поділу, яка була в 1950 році, але відсуває справу об'єднання та визволення цілої Кореї в безконечність. Бо деж Москва поступиться перед „політичними" та „мирними" засобами? А тільки таких засобів вживатимуть тепер ЗДА та Об'єднані Нації для визволення та об'єднання Кореї. Це є та „історична" заява, про яку згадує Лоренс, що матиме далекосягле значення. Це те, що цілком певно дійде до відома гноблених Москвою народів. Як цього Лоренс слушно надіється, доброго враження ця заява там не зробить. Які сильні не були б ці арґументи, які подає президент Айзенгавер на виправдання своєї поради, вони не переконають ті народи, що вже зазнали комуністичного ярма та які переконані, що тільки розгром Кремлю може бути єдиним порятунком, як для тих, що перебувають в совєтській неволі, так і для того вільного світу, що в неї попаде. Бо коли Захід далі думає тільки про „мир", Совєти думають тільки про „війну", очевидно в відповідну для них пору.

Степан Витвицький

НА МОГИЛУ СТЕПАНА БАРАНА

Майже півстоліття тривала моя дружба з д-ром Степаном Бараном. Стрінулись ми вперше на одному з зібрань студентів львівського університету, на якому обговорювалось питання організації рільних страйків на Західній Україні. Ми дискутували тоді багато про земельне питання. Покійний належав до провідних дискутантів, маючи за собою м. ін. лектуру Марксового „Капіталу". Сторонникам антимарксівського табору, що гуртувались довкола Льонґіна Цегельського, приходилось схрещувати свої арґументи з виводами таких начитаних промовців, як Володимир Старосольський, Евген Косевич, Теофіль Мелень, Володимир Темницький. З того то антимарксівського гурту вийшов теж Степан Баран. Після згаданого зібрання виїхав він у Бережанщину, як один з найбільш енергійних організаторів рільничого страйку. З того то часу земельна справа залишилась одною з ділянок зацікавлень і діяльности та особливих специяльностей Покійного.

У студентському житті, зокрема в боротьбі за український університет у Львові, першого десятиліття цього сторіччя, Степан Баран відограв провідну ролю. Після студентської демонстрації проти ректора львівського університету, ксьондза Фіялка, що намагався вкоротити права української мови на університеті, Покійний Степан Баран перебрав на себе функції пресового референта Академічної Громади, інформуючи краєву і чужинецьку пресу про наші змагання за українську високу школу і за наші політичні права.

Після докторської промоції на львівському університеті Покійний завершував свої студії спершу в Берліні, слухаючи викладів таких корифеїв суспільних наук, як Шмоллер і Зіммель, потім у Відні, де працював м. ін. у семінарі історії Сходу Европи проф. Іберсберґера. Вернувши до краю, працює Покійний як адвокатський кандидат у Львові. Тоді стає діяльним членом Народного Комітету, керівного органу Національно-Демократичної Партії, що відогравала провідну ролю в національному житті Галицької України. Згодом на місце Володимира Бачинського, стає генеральним секретарем партії, будучи на цьому пості своєрідним західньо-українським міністром внутрішніх справ. Дальший етап політичної діяльности Покійного, вже підчас першої Світової Війни, це становище генерального секретаря Головної Української Ради. В цьому характері Покійний восени 1914 р. відбув подорож на Балкани, щоб у Софії і Царгороді повести пропаґанду в тамошніх урядових і громадських колах за створення української держави.

А потім — період державного будівництва. Покійний, разом з д-ром Василем Панейком, був автором ініціятиви й організаційного проєкту Листопадового Чину. Ним політична організація Галичини виправдала себе в дні 1 Листопада в цілій повноті. Оце в одній і тій же самій майже годині українці перебрали до своїх рук владу в цілій країні і таким чином звершилась ділом небувала в історії політичних рухів конспірація всього народу, якої існування і замисли не були відомі противникові. Після Листопадового акту Покійний увійшов у склад першого Уряду Західньої Української Народної Республіки, створеного під проводом Костя Левицького.

В 1928 р. Покійний входить, як посол Тернопільської виборчої округи, до Варшавського сойму й, перевибраний в усіх чергових виборах, виконує посольський мандат аж до другої Світової Війни. На цьому становищі був автором деяких немаловажних законопроєктів, внесених Українською Парляментарною Репрезентацією в польському соймі. Його дуже основні дві інтерпеляції про нищення поляками православних святинь на Холмщині та взагалі про переслідування Української Православної Церкви являються не тільки одним з першорядних актів парляментарної боротьби, але й джерельною студією з галузі протиукраїнської церковної політики Версайської Польщі. А коли вже згадую про Степана Барана, як про оборонця Української Православної Церкви, не можу поминути мовчки його видатної ролі, як правного дорадника Православної Консисторії в Холмі та організатора Православної Церкви на Холмщині і Підляшші в рр. 1939/1944. Покійний був щиро відданий своїй Греко-Католицькій Церкві, але як справжній соборник та як глибоко релігійна людина, він вважав своїм обов'язком допомогти православним братам Холмщини й Підляшшя в їхніх зусиллях національного відродження Православної Церкви.

Др. Степан Баран був одним з промоторів ідеї Української Національної Ради та одним з її основників, якому м. ін. у великій мірі належить заслуга її створення. Був одним з авторів її статуту. Після заснования УНРади став її членом, як один з представників фракції УНДО. Від 1950 р. став заступником її голови. Після смерти Покійного Ісаака Мазепи, на просьбу всіх політичних груп, які входять в склад УНРади, став Головою її Виконного Органу. Проводив йому в дуже трудний час з особливим тактом, спокоєм, толеранцією і безсторонністю, згоряючи серед жахливих обставин нашого еміґраційного життя, як і згоряв його попередник.

Був одним з передових українських адвокатів. Відкрив спершу адвокатську канцелярію у Львові, потім переніс її до Тернополя. Серед товаришів свого звання мав славу великого ерудита. Його адвокатське бюро належало до категорії т. зв. патріотичних канцелярій, в яких добра половина справ полагоджувалась незаможнім клієнтам безплатно, — практика, що її трималось особливо старше покоління адвокатів. Бував дуже часто оборонцем у великих політичних процесах. Вони тягнулися, при здебільша безплатній обороні, нераз довгими тижнями, а то й місяцями, і ставили до правних заступників вимоги особливої видержливости нервів та до їх юридичного таланту. Його судові промови були зразками суттєвої правної аналізи та арґументації.

Др. Степан Баран був теж знаменитим українським публіцистом. Своїми заінтересуваннями і прикметами належав він до — назвімо це — історичної школи нашої публіцистики. Він же ж був ходяча енциклопедія українознавства по історії суспільно-громадського і політичного українського руху. Він знав особисто усіх політичних діячів в краю та історію їх родів. Як журналіст мав високе почуття моралі. У своїх працях, зокрема в оцінці людей і подій, спирався завжди на совісно перевірених і доказаних фактах, — ніколи на односторонніх вістках. Мав глибоке почуття відповідальности за те, що писав, перед неписаним законом свого сумління. Знав, що на цьому становищі він є речник правди, що служить великій справі, якій на ім'я українська вільна людина і вільний український народ.

Не мав ніколи жадного зацікавлення для своїх матеріяльних справ. Жив побутом студента і мав винятково малі матеріяльні вимоги. Не мав теж змислу для інших спокус моральної категорії, не ганяючись ніколи за т. зв. владою, впливами, особистим значінням, славою, бо знав, що людина, яка має центр свого життя не в собі, а поза собою та яка узалежнює себе від різних безчисленних людей, їх осуду, їх уяви, це не є справжня одиниця з глибокою основою свого власного духового єства. Тому теж нікому не завидував, знаючи, скільки крамоли, скільки зла приносила нашому національному життю ця людська хиба.

Умів забути. Це така дорогоцінна прикмета для всякого провідного політичного діяча, в якого вдаряють хвилі політичних пристрастей. Вмів недобачувати неістотних противних подій, дивлячись на них не раз прижмуреним оком. Та вмів, врешті, відкласти заподіяну ними печаль в сутінки забуття, де вони зводяться згодом до належної міри. Визначався особливою погодою і рівновагою духа. Я не бачив його ніколи розгніваним. Тому вмів чекати і знав розкласти вагу своїх почувань і думок на довгу лінію часу. Отже був визволений з оков часу і простору в тій мірі, яку рідко стрічається в нашому середовищі. Вмів теж вибачати. Всю ту життєву мудрість, яку неодин з нас добуває важким змаганням з самими собою, серед життєвих хуртовин, щоб у тому важкому бою рости і розвиватися, Покійний отримав в Божому дарунку як свою природну вдачу. Належав до того типу людей „з ґрунту" добрих, доброзичливих і благородних. Вивінував Його Бог великим багатством, бо дав йому зрозуміння правди: чим менше вимагаєш від життя, тим більше воно дає.

Сумуючи глибоко за Покійним, ми розважуємо себе думкою, що він помандрував у життя краще від нашого. Його дух піднісся у ту сферу, де живуть визначні постаті нашого минулого. Це є те дійсне, реальне царство, що між іншим править народом. Бо дійсне є те, що діє, — а саме до тої найвищої сфери підносяться наші серця в хвилини народної скорби, і звідтіля спливає на народ та сила, яка дозволяє йому перенести важку смуту і добути собі перемогу. В тому царстві житиме теж дух Степана Барана.

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ КОНҐРЕС У ЛЬЄЖІ

В днях 29—31 травня відбувся у Льєжі (Бельґія) черговий 6 Конґрес Соціялістичного Руху за З'єдинені Держави Европи. Ця організація належить до Европейського Руху як одна з основниць. Знов Европейський Рух складається з різних партійно-політичних чи ідеологічних організацій, як Союз Европейських Федералістів, Нові Інтернаціональні Групи (християнсько - демократичні організації), Соціялістичний Рух за З'єдинені Держави Европи та інші.

Европейський Рух ставить собі завдання об'єднати решту західно - европейських країн економічно, політично і мілітарно. Тому теж країн, що лежать на схід від Залізної Заслони, спершу до Европейського Руху не хотіли приймати. Однак, по мірі збільшення загрози з Москви для вільного світу, поміж політичними діячами Зах. Европи настало більше розуміння проблем Центральної і Східної Европи. Так були вкінці прийняті до Европейського Руху представники еміґрації із країн-сателітів, а 1951 р. також балтійські країни (Естонія, Латвія, Литва) були включені до Европейського Руху.

Українські представники робили заходи для включення України до Европейського Руху від моменту, коли ця організація була створена. Однак серед діячів Европейського Руху був і ще досі є поширений погляд, що Україна, Білорусь та інші країни, поневолені Росією, належать до „східної сфери". Тому старання українців про включення України до Европейського Руху не завершилися успіхом.

Однак між організаціями-основницями Европейського Руху є одна, що в своїм колі вирішила позитивно справу України: це Соціялістичний Рух за З'єдинені Держави Европи. 1952 р. на Конґресі цієї організації у Франкфурті (лютий) включено теж і українську секцію ,на основах рівноправности, до Соціялістичного Руху за З'єдинені Держави Европи. Українська секція має там теж свого представника в Екзекутивному Комітеті.

6 Конґрес Соціялістичного Руху за З'єдинені Держави Европи у Льєжі мав велику і різноманітну програму праці. Не вважаючи на всі труднощі, праця для об'єднання вільної Европи йде вперед. Насамперед в господарстві і на полі військовім. Створено Европейську Спілку Вугілля і Заліза, зроблено підготовну працю для організації Европейської Армії, з участю Західної Німеччини, є навіть зародок Европейського Парляменту, що діє в Страсбурзі.

Однак ще великі труднощі стоять перед прихильниками З'єдиненої Европи. Москва надіється на те, що народи вільних країн Західної Европи не договоряться між собою, не об'єднаються на основах свободи і рівности, і прийде час, коли „з'єдинення Европи" відбудеться під кнутом совєтської армії. Ця небезпека ще й досі не минула. На це вказував у своїх промовах на Конґресі в Льєжі зокрема П. А. Спаак, бувший прем'єр уряду в Бельгії.

Конґрес у Льєжі був відкритий у залі Мозан ранком 29 травня промовали голови міста Ґрюзелена та голови „Спільної Акції" Мерло. По-

(Закінчення на стор. 3)

ОСИРОТІННЯ НАРОДУ

Смерть заслуженого діяча, д-ра Степана Барана, побільшила число наших втрат всенаціонального значення. Неперервне винищування впродовж трьох десятиріч нашого активу в Україні, приглушування росту нашої нації під іншими окупаціями, невідрадне положення на еміґрації, — все це доводить нарід до стану осиротіння. Непомірні втрати під час другої світової війни поглибили стан осиротіння, а природне вимирання діячів старшого покоління по другій світовій війні, ставить наш нарід перед поважною загрозою лишитись без провідної верстви.

Турбота про зміну чужа народам, що живуть нормальним життям, де люди природно народжуються, виростають і входять в громадське життя.

У нас, — покоління, що вже тепер повинно б заступити вимираючих громадських діячів зарано вступило в життя. Воно винесло на своїх плечах боротьбу з усіма окупантами і полягло в цій боротьбі. Ті, що врятувались, мають забагато справ у незвичних обставинах побуту, щоб їхнє життя рахувати нормальним. В додатку, гострота недавніх переживань не скоро згладиться настільки, щоб присвятити свої сили справам, що ще недавно, в обличчі смертельних змагань усієї нації, видавались другорядні.

Не тільки школа, церква, родина творили тип виключного громадських діячів, що їх зразковим прикладом був покійний С. Баран. Головним чинником була заправа до такого роду діяльности в шкільних й різних юнацьких товариствах. Молодь тоді не була ще настільки відокремлена від старшого покоління, як це помічається тепер. Спільні зустрічі, дискусії, непорозуміння були нормальним явищем в суспільстві, тож, навіть виступаючи проти старшого покоління, молодь з перебування із старшими ,набувала досвіду громадського життя, практичної його вмілости та форм товарисько-публічної поведінки.

Це був свого роду практичний семінар громадської вмілости молоді й це стає сьогодні єдиним можливим шляхом засвоєння цієї вмілости для сучасної молоді. Щоправда, частина цієї молоді бере активну участь в студентських й інших організаціях, — однаково українських, як і позанаціональних. Частина з них вибивається своєю діяльністю в політичних й ідеологічних гуртках, частина виховується на засновках спорту.

І все таки, уся ця вельми-корисна діяльність не може бути завершена без особистого перебування з тими, хто усе своє життя практично вів національну працю. Молодь, якщо навіть засуджувала діячів старшого покоління, завжди використовувала нагоду побачити їх, вислухати й взяти голос в дискусіях з старшими. Діяла своєрідна „спортова" шляхетна потреба вибитись своїм красномовством, знанням, дотепом чи досвідом і звернути на себе, нехай і осудливу, увагу старших.

А що вже говорити про старших, які потрапили здобути серця і погляди молоді. Загальнознане захоплення, яким оточувала молодь Франка, Лепкого, Донцова на Заході й Зерова, Сосюру чи Хвильового на Сході. Прилюдні доповіді учених як і прилюдні виступи письменників притягували насамперед молодь. Ще довго після виступу славної особи, у розмовах серед молоді згадувано ті або ті твердження доповідача й молодь кидалась до бібліотек перевіряти свої сумніви.

Наша молодь в Америці має можливість користуватись присутністю низки діячів попереднього покоління. Шкільна і заробкова праця, як рівнож праця в своїх тісних організаціях, все таки лишає ще якусь часточку часу для використання і цієї, ще одної, нагоди поширити свій світогляд. Це однаково — для своєї особистої користи і приємности, для користи загалу та з обов'язку перед тими товаришами, що впали в змаганнях минулих років і що їхня жертва не повинна бути змарнована.

Покищо дійсність не виявляє запліднювального єднання двох поколінь, про що говорить хоч би приклад Ню Йорку. Поминувши політичні збори, тут часто виступають в Літературно - Науковому Клюбі визнанні постаті нашого літературного життя. Скерувати своїх членів приходити на такі виступи — завдання керівництв організацій молоді.

Необхідно звернути увагу членів на корисність почути і побачити „живого" діяча політики, громадського життя чи мистецтва. Зустріч з живою людиною залишає тривкіший спогад, ніж зустріч з його книжкою. А розмова і дискусія з такою людиною, якщо вони будуть повторюватись, заступлять те, чого не може отримати іншим способом наша молодь, яка вже повинна лаштуватись заступити тих, що ще живі і які незадовго підуть туди, куди відійшов др Степан Баран.

З приводу тієї тяжкої втрати з'являться багато жалібних оповісток, відбуватимуться панахиди і академії.

Але добрим пам'ятником його політичній і суспільній праці, було б заснування стипендії імени Покійного для когось з тих юнаків, що має нахил і здібності присвятитись вивченню політичних наук.

†Д-р Степан Баран

З МОЇХ СПОГАДІВ ПРО ІВАНА ФРАНКА

(1)

I.

Моя перша особиста зустріч з Іваном Франком відбулася близько п'ятдесят років тому у шкільному році 1902/1903, коли я був студентом права львівського університету. Було це в зимовому семестрі, в льокалі українського студентського товариства Академічна Громада у Львові, на доповіді одного зі студентів про наш всенародній зрив 1648 р. під проводом Богдана Хмельницького. Бувало, що на важливіші доповіді в Академічній Громаді зокрема з тематикою з літератури, історії, соціології і політики, студенти запрошували І. Франка і він звичайно не відмовлявся. Праці Франко мав завжди дуже багато, тому й студенти старалися не надуживати Франка, хоч раді були бачити його між собою і почути його слово. Франко втішався тоді популярністю і пошаною в колах тодішньої академічної молоді, а зокрема тієї її частини, що цікавилася соціялістичним і взагалі політичним демократичним рухом та соціяльною і політичною проблематикою в Західній Европі.

І. Франко, автор „Каменярів" (1878 р.), ще молодим, 22 літнім студентом, дав у згаданому творі мету свойого життя, яку вважав життєвою ціллю й для українського покоління свойого часу. Зразу майже самотний — знаходив з бігом часу щораз більше своїх прихильників і послідовників, зокрема між студентською молоддю в Галичині і на Буковині, що приготовлялася до громадської праці. Такого широкого впливу на формування національно-політичного світогляду української студентської молоді, як у Галичині і на Буковині, не мав Франко на Наддніпрянщині. Наддніпрянщина жила у зовсім відмінних державних і політичних умовах царського абсолютизму без можливости ведення явної української національно-політичної праці і організації, які можна було вести українцям у конституційній Австрії. Твори Франка були відомі і на Наддніпрянщині і, без сумніву, і там залишали свої додатні сліди. Франко бував у Києві, де і одружився, знав особисто чимало наших тодішніх тамошніх діячів і мав зв'язки з нашою тамошньою студентською молоддю. Та, поза тривкішими науковими і літературними взаєминами, ті зв'язки мали доривочний хвилевий характер і без постійного впливу на формування національно-політичного світогляду тамошнього студентства. Це було ще й тому, що тамошня українська молодь цікавилась тоді більше політично-соціяльною проблематикою цілої Росії, а не спеціяльно самої України, остаючи під впливом російських соціялістичних течій і партій. Це наставлення змінилося значно щойно з початком 1900 рр. з появою Революційної Української Партії та появою її видавництв і вагалі з початками формування українського політично - партійного життя. Зросло тоді і політичне значення Франка, але він самий, зламаний недугою зійшов незабаром з арени як політичний діяч.

І. Франко визначився й на сторінках історії формації польського політичного життя в Галичині на переломі 80-тих рр. минулого століття. Він працював тоді постійно в редакції польського демократичного щоденника „Kurjer Lwowski", що його видавали і редагували Ревакович і Вислоух. Тоді існував короткий час у Львові польсько - український гурток, який гуртувався головно біля згаданого польського щоденника, і до якого входили Франко й деякі українські студенти, знані опісля політичні діячі, як Володимир Охримович, Евген Левицький та ще дехто. В цьому гуртку дебатовано над різними політичними і соціяльними проблемами. Був це час, коли новостворена Українська Радикальна Партія (1890 р.) розгорнула широку політичну організацію і пропаґанду серед українських селянських мас, на сторінках своєї преси („Народ" і „Громадський Голос") і на вічах. Це незабаром спонукало й народовецькі кола з політ. крайового товариства „Народна Рада" у Львові звернути свою увагу і на потребу новочасної масової політичної організації народніх низів.

Українські члени згаданого гуртка передовсім Франко звернули увагу польських членів гуртка на потребу політичної організації польських селян т. в. мазурів в окремій політичній демократичній партії та видавання для них окремої преси. Українці й подали загальний нарис політичної програми для майбутньої польської селянської партії, її організаційну схему й радили приступити до видаванная часопису для народу. Українські ініціятори — ними були головно Франко, Вол. Охримович і Евген Левицький, опісля посли до австрійського парляменту — виходили з цього заложення, що політична організація польських селян у людовій демократичній партії ослабить значно позиції польської шляхти наскрізь реакційної і ворожої для потреб народу, що мала вирішальний голос у публічному житті Галичини. А те знову улекшить боротьбу українців за їхню — українців — національну, політичну і соціяльну еманципацію. З тих розмов вийшло і створення першої в історії Польщі демократичної селянської партії з назвою Polskie Stronnictwo Ludowe (PSL) та її органу тижневика „Przyjaciel Ludu". Згодом ця партія відограла визначну ролю в історії Польщі.

За молодих літ Франка ще не було жидівського національнополітичного ренесансу, відомого під назвою сіонізму. Він щойно народжувався при кінці мин. сторіччя, головно в Австрії, як у державі багатонаціональній ,у якій жиди, зокрема в Галичині і на Буковині, творили поважний відсоток населення. В Австрії жиди не були визнані за окрему національну групу і до жидів не відносилися постанови статті 19 австрійського державного основного закону з 21 грудня 1867 р. про зрівнання в публічному житті усіх австрійських народів і забезпечення їм вільного національного розвою. Франко поставився позитивно, як і загал австрійських українців до сіоністичного руху і щиро вітав внесок українського посла Юліяна Романчука в австрійському парляменті признати жидів за окрему націю з усіми послідовностями, що випливали зі згаданої 19 статті. Позатим жиди в Австрії, як її громадяни користувалися політичними правами на рівні з іншими і мали своїх, засимільованих, представників у парляменті. Внесок Романчука в парляменті не пройшов і жидів до кінця існування цісарської Австрії не визнано за окрему націю, вони створили лише окрему релігійну групу. Та в історії залишився факт, що якраз українці, перші в Европі, станули в обороні жидівських національних прав, що й підкреслював опісля Франко в одній розмові зі мною на тему жидівської проблеми у нас. Практичний вислів у політичній допомозі жидам, як нації, дали австрійські українці при перших демократичних виборах 1907 р., коли голосами українців вибрано при стислішому голосуванні чотирьох сіоністів — трьох у Галичині: д-ра Малера в Чорткові, д-ра Габля в Бучачі і Штанда у Золочеві та д-ра Штравхера в Чернівцях на Буковині. Ця чвірка жидівських послів основала в 1907 р. в австрійському парляменті окремий жидівський національний посольський клюб, що був першою парляментарною жидівською національною репрезентацією у світі.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За совєтською пресою)

„НЕВТОМНЕ ПІКЛУВАННЯ ПРО ЛЮДИНУ"

„Радянська Україна" (з 10 травня) надрукувала статтю на першій сторінці, в якій багато пише про те, як московські комуністи піклуються про добро народу. „Невтомне піклування про людину, її добробут, максимальне задоволення постійно зростаючих матеріяльних і культурних потреб народу становить основу політики комуністичної партії, радянського уряду". І далі в цій статті читаємо такі рядки: „У нас до послуг трудящих міста і села — театри, клюби, бібліотеки, кіна, чудові санаторії, будинки відпочинку, прекрасні парки і сади, добре обладнані туристські бази, дитячі табори". А кінчається ця передова стаття такими похвалами для совєтської влади: „У країні рад створені всі умови для відпочинку й оздоровлення радянської людини — активного учасника будівництва комунізму".

Ми не даємо ніяких коментарів до цієї статті совєтської газети, бо лист товариша Г. Кучеренка, видрукований у „Радянській Україні" (з 9-го травня) зовсім заперечує оте „совєтське піклування" про совєтську людину. В тому листі находимо такі слова: „Наш населений пункт розташований за чотири кілометри від Борисполя. Фактично — це околиця районного центра, яка за останні роки значно розрослася. Але її жителі не відчувають піклування місцевих організацій про їх культурно-побутові потреби. Околиця не радіофікована. Ніколи сюди не навідується кінопересувка. Жителі позбавлені можливости користуватися електроосвітленням, хоч електролінія проходить коло їх будинків. Є у нас добре приміщення, де можна було б відкрити бібліотеку і читальню. Але про це ніхто не дбає. Не задоволена і потреба місцевого населення в дитячому садку. Жителі околиці вже не раз порушували ці питання перед Бориспільською селищною радою і виконкомом районної ради депутатів трудящих, але безрезультатно".

„НАВЕСТИ ЛАД У ГУРТОЖИТКАХ"

Совєтська преса любить писати „про щасливе й радісне життя" своїх громадян, але деколи вилазить шило з мішка, і читачі пишуть більше про нещастя, як щастя. М. Семененко пише про те, як живуть люди в Сніжнянському районі, Сталінської области. „Гуртожитки, де живуть робітники, потребують ремонту і поповнення обладнанням. В гуртожитку ч. 9. хоч і є червоний куток, але користь від нього невелика. Книжок, шахів, шашок там не дістанеш. Робітники будівництва вже не раз звертали увагу тов. Козичева на незадовільний стан культурно-побутового обслужування мешканців гуртожитків, але він на це не реаґує". Добре то щастя, коли люди не можуть мати навіть шахів і шашків. Автор допису згадує ще й про брак музичних інструментів, але гуртожиток їх таки ніколи не дістане, коли не може добитися купівлі шахів і шашків.

ЕВРОПЕЙСЬКИЙ КОНҐРЕС У ЛЬЄЖІ

(Закінчення зі стор. 2)

тім мав свою доповідь Спаак, про Европейську Спілку Вугілля і Заліза. Відомий правник проф. Деусс (Бельгія) про Політичну і Оборонну Єдність Европи. Президент Соц. Руху за З'єдинені Держави Европи, посол французького парляменту, бувший міністер, проф. Андре Філіп мав доповідь про діяльність Руху за З'єдинені Держави Европи і справу европейської єдности. Конґрес поділив свою працю між комісіями — політичною та економічною. Комісії виконали свою працю і предложили проєкти резолюцій пленарному засіданню Конґресу.

В праці Конґресу взяли участь делеґати Української Секції.: проф. Панас Феденко (Лондон), п. Ніна Хмель (Париж) і д-р Богдан Феденко. Українська делеґація подала членам Конґресу окрему декларацію, мовали французькою і німецькою, під назвою „Україна і З'єдинені Держави Европи". В цій декларації зазначено між іншим, що український народ вів і веде боротьбу проти російського імперіялізму:

„На жаль, на початку російського комуністичного режиму світ поставився байдужо до боротьби неросійських народів проти російського комуністичного імперіялізму. Тому Росія стала, після завоювання України, Кавказу, і Туркестану загрозою для своїх західних сусідів і для всього світу. ... Українці після гіркого досвіду, противляться будь-якій державній злуці з Росією. Не можна думати, що Росія, яка ніколи не знала свободи, зразу забуде про своє панування над іншими народами. Російський імперіялізм переживе упадок комуністичної тиранії. Ми переконані, що об'єднання Европи може бути здійснене тільки між тими народами, яким дорога не тільки власна свобода, але які шанують і свободу інших".

Українська делеґація на Конґресі у Льєжі мала нагоду відбути інформаційні наради і розмови з представниками різних народів, а також з журналістами світової преси, що були на Конґресі. При цім члени української делеґації роздали інформаційні друковані матеріяли про положення українського народу під російською комуністичною диктатурою. В резолюції Конґресу м. ін. сказано:

„Об'єднання Европи не може бути повне, поки країни, що перебувають під совєтським і фашистівським пануванням, не відновлять своєї свободи, щоб прилучитися до неї".

Участь української делеґації в Конґресі в Льєжі — це манифестація єдности України з вільними народами демократичної Европи. (Інформація Української Секції Руху за З'єдинені Держави Европи).

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Міннеаполіс, Мін.

Свято Матері.

Знову ми мали нагоду почути наших молодих членів дитячого художньо-драматичного гуртка. 17-го травня в Укр. Прав. Церкві Св. Юрія Переможця в Міннеаполіс, Мінн. по Службі Божій був відправлений молебен — до Матері Божої за всіх Українських матерів по всьому світу розкинених (замовлений дітьми вищезгаданого гуртка). В той же день о 4-тій годині пополудні діти улаштували концерт.

Свято відкрив короткою промовою от. настоятель прот. А. Кість, в якій відмітив, що Матір Божа є покровителькою українського народу і яке велике значення надає світ матері; — в Парижі існує велика світова жіноча організація „Союз Матерів", яка об'єднує матерів кільканадесяти країн й заступає їх права, членом якої є й Українська Жіноча Організація СФУЖО. Після того з привітанням до матерів виступила п. В. Єрмоленко. В своїй промові вона попросила вшанувати пам'ять одно-хвилевою мовчанкою тих матерів, які загинули від голоду, на засланні — катовані фізично й морально, які не витримали того надлюдського терору країни, в якій „так вольно дышет человек". Вона підкреслила про почесне завдання української матері на еміграції, яка мусить вичаровувати в дитині таку любов і образ рідної землі, щоб його ніколи не затер час, не припав пилом забуття, та щоб його не притьмили примани життя на чужині. Опісля з привітанням до Матерів виступив Богдан Романенко, який і вів цілу програму.

Програма складалася з віршів, присвячених матерям та була гарно виконана дітьми нової й старої іміґрації (трете покоління). Між іншим цікаво відмітити, що п. Іванна Савицька іменинецею на цьому святі, бо дуже багато деклямувалося її віршів. Це говорить за те, що вони легкі й зрозумілі для дітей. Були два соля на акордіоні, соль-співи (з дитячого опери Лисенка „Коза Дереза"), також троє дітей проспівали „Моя мама найдорожча", муз. і слова Лисенка, що звучало дуже мило. Дуже гарно був виконаний балет-вальс „Наїла", муз. Деліба, 7-річною Гуною Коваленко. Має вона Богом даний талант творити і компонувати. в кожному кроці відчувалося не механічне заучене, а творчість. При систематичній праці з неї може, бути добра балеріна. Також дуже добре було виконано фортепіянове сольо „В полях", муз. Глієра, Валею Сокольською. Особливо треба відзначити легкість і м'якість руки при виконанні речі Бетовена „Для Елізи" Інною Вдовенко. Цими двома дівчатками був виконаний на чотири руки „Турецький марш" Шуберта. Дієві особи цього концерту: Наталія Перчишин, Валя Гахова, Ігор Єрмоленко, Надія Бринь, Андрій Бринь, Богдан Зизюк, Віра Канюка, Богдан Романенко і ті, що вище були згадані в танцю й музиці.

Хочеться відмітити, що при систематичній праці з дітьми можна винайти серед них таланти, а також розбудити їх, як вони лежать глибоко в їх нутрі. За підготовку цього прекрасного дитячого свята належиться признання в першу чергу п. В. Єрмоленко.

В. Л.

З Листів до Редакції

ЧОМУ Я ВІТАВ СЕЛЯНСЬКИЙ З'ЇЗД?

Вельмишановний Пане Редакторе!

У зв'язку з опублікуванням в „Свободі" ч. 117 від 27-го травня 1953 „Вияснення Українського Інформаційного Бюра" від 18 травня, в якому говориться, що ...„п. Т. Бульба-Боровець, виступаючи з привітом (від п. Президента А. Лівицького), помимо зазначених вище моментів не дотримав даних йому вказівок і порад", прошу Вас ласкаво не відмовити і опублікувати також мою слідуючу заяву, щоб оминути непорозуміння в наслідок односторонньої інформації:

1. Виїжджаючи до Америки, щоб тут відвідати своїх кревних, особистих приятелів та місцеві клітини Товариства Допомоги Українській Національній Ґвардії, яку я очолював, я отримав також від п. Президента А. Лівицького доручення скласти від нього привіт на З'їзді Союзу Земель Соборної України — Селянської Партії в Ню Йорку. Ніяких спеціяльних вказівок по цьому питанні я не мав, бо, як стверджує саме вияснення, ця партія була до останньої хвилини рахована за вповні льояльну до українського всенаціонального фронту.

2. Коли я прибув до ЗДА напередодні з'їзду, мені в Представництві ВО УНРади сказали, що тутешнє громадянство ставиться до Селянського З'їзду з застереженням, бо нібито з'їзд відбувається не за українські гроші і що ця партія має замір сепаратно вступити до КЦАБ при його теперішній плятформі, чим може бути розбитий дотеперішній наш єдиний національний фронт, бо керівництво цієї партії досі тут не нав'язало нормальних взаємовідношень з іншими українськими організаціями. З таких причин вони виносять на з'їзд свій осуд і мені відраджують його вітати від Президента УНР.

3. Мені багато дечого не подобалося в підготові до цього з'їзду, особливо проєкт резолюції, опублікований в органі з'їзду, щоб члени партії не вплачували датків до каси УНРади, заки партія не буде принята в її склад. Я звернувся за поясненнями в цьому питанні до лідера партії п. В. Доленка і кількох членів Президії З'їзду. Вони всі мені заявили, що проєкт резолюції є тільки дискусійним газетним матеріялом, як вияв незадоволення частини членства партії, але сам з'їзд ніколи подібних резолюцій не схвалить, бо ціла партія непохитно стоїть на позиціях УНР і всесторонньо підтримує УНРаду, про що з'їзд і задеклярує в своїх резолюціях. Після цього в нас була скликана спеціяльна нарада членів УНҐ, яка винесла рішення, щоб я брав участь в з'їзді і прочитав свою намічену військово-політичну доповідь.

4. Помимо вище названих помилок організаторів з'їзду, сам факт скликання такої селянської маніфестації в ЗДА я рахував високо позитивним явищем у нашому громадсько-політичному житті. Помилки однієї і другої сторони люди мають час виправити, а намагання зірвати з'їзд через осудження перед його ухвалами, мені показалися дуже шкідливими. Виявився куріоз: з однієї сторони людей, що зголосили кілька літ тому свій акцес до УНРади, в її склад не приймають, а з другої сторони посягання на контролю їх дії та вимога повної куртуазії. З таких причин, визнаючи засаду, що Голова Держави повинен стояти понад усіма партіями і не узалежнювати своєї дії від партійної міжусобиці, а стояти на сторожі цілої нації та шанувати всіх людей, що ведуть боротьбу за відновлення суверенної Української Народної Республіки, — я виконав доручене мені завдання і привітав Селянський З'їзд від Президента А. Лівицького.

З глибокою пошаною до Вас!

Т. Бульба-Боровець.

Ню Йорк, 3. червня 1953.

ПОДЯКА

Почуваємося до милого обов'язку скласти цією дорогою найгарячішу нашу подяку

Д-рові ЯРОСЛАВОВІ ВОЄВІДЦІ

за його дуже дбайливу й незвичайно совісну та сердешну лікарську опіку й поміч при народженні нашої дитини.

Щиро вдячні

Ню Йорк, Н. Й., 12. червня 1953 р. ЛІДІЯ й РОМАН ОСІНЧУКИ.

✝

ГОЛОВНА РАДА БРАТСТВА УСС

ділиться сумною вісткою, що дня 4. червня 1953 в Мюнхен, Німеччина, після короткої недуги упокоївся в Бозі

св. п. Д-р СТЕПАН БАРАН

Почесний член Братства УСС.

Похорони відбулися 8. червня ц. р. в Мюнхені.

Головна Рада Братства УСС.

УВАГА! СХІДНІ СТЕЙТИ! УВАГА!

Згідно з постановою Собору Єпископів Української Православної Церкви в ЗДА

В неділю, 21. червня 1953 р.

В ОСЕРЕДКУ ЦЕРКВИ В БАВНД БРУК, Н. ДЖ.

: відбудеться :

ВСЕНАРОДНІ МОЛІННЯ

за душі мучеників голоду 1933 р. на Україні — жертв найбільшого злочину комуністичної Москви.

ПРОГРАМА УРОЧИСТОСТЕЙ:

Год. 9:30 рано. Збірка при церкві Св. Ап. Андрея в осередку, від якої вирушить похід до Образу Св. Покрови. Порядок походу: духовенство, хори, діти й вірні.

Год. 10:00 рано. Заупокійна Св. Літургія, очолена Владиками Митрополитом ЮАНОМ і Архиєпископом МСТИСЛАВОМ, при участи Всеч. Духовенства з парафій східніх стейтів.

Год. 12:15 по полудні. ПАНАХИДА, після якої всенароднє відспівання „ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ" жертвам голоду.

Проситься про чисельну участь. Доїзд з Ню Йорку, Филаделфії, Нюарку, Аллентавну дорогами чч. 22, 28 і 1.

Консисторія Української Православної Церкви в ЗДА.

УКРАЇНЦІ СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ!

ВСІ, ЯК ОДИН, ЙДЕМО НА

ВСЕНАРОДНЮ ПРОТИКОМУНІСТИЧНУ МАНІФЕСТАЦІЮ

присвячену

ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ МОСКОВСЬКОГО НАРОДОВБИВСТВА — ГОЛОДУ В УКРАЇНІ.

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 21. ЧЕРВНЯ (June 21st) 1953

В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

ЗБІРКА В ПАРКУ ВАШИНҐТОНА

о год. 12-тій вполудне

ПОХІД ВУЛИЦЕЮ BROAD

ВІЧЕ В MOSQUE THEATRE

Спорт

УСК У ЗАВЗЯТІЙ БОРОТЬБІ ЗА ЧАШУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЛІГИ — ВЕЛИКЕ СПОРТОВЕ СВЯТО І ПІКНІК УСК-у І УСТ „СІЧ" ЕЛИЗАБЕТ

УСК „хоче" ще й чаші

УСК НЮ ЙОРК — СВІДІШ СК 3:2 (1:1)

Неділя, 31 травня 1953. Півфінал за чашу Національної Ліги. Свідіш виступив підсилений багатьма змагунами, а УСК заграв найгірші змагання сезону. Але все ж таки УСК-ові вистачило „духа" перемогти противника. Ворота здобули: Р. Павлюк і О. Банах 2 (одні з карного). Воротар Ю. Цьолко оборонив одинадцятку до УСК-у.

УСК НЮ ЙОРК — ЙОНКЕРС АМЕРІКЕНС 1:1 (0:0, 1:1, 1:1)

УСК: Ю. Цьолко — М. Шміґель, Р. Підгорецький — О. Чайківський, В. Ссрант, Ю. Колодій, (А. Лапичак) — М. Вітюк, (Е. Голюка), Е. Арндт, Р. Павлюк, О. Банах, Ю. Голюка.

ФАКТИ: Ворота здобув О. Банах. Наріжники: 7:3 для УСК-у. Глядачів: 500.

Неділя, 7 червня 1953. — Фінальні змагання за чашу Національної Ліґи. Ці змагання тривали дві години і десять хвилин. Нормальний час приніс вислід 0:0, в продовженні два рази по п'ятнадцять хвилин О. Банах здобуває з подачі Р. Підгорецький — Є. Голюка провадження. Але вже за кілька хвилин Р. Підгорецький робить руку на карному полі й легкий стріл котиться біля здивованого Ю. Цьолка. Наступне продовження (два рази по п'ять хвилин) не приносить змін. І так змагання будуть повторені на 21 червня ц. р.

Йонкерс вийшов на площу „нелегально" підкріплений двома змагунами, але тому що провід ліґи й інші скандинавські клюби „не хочуть", щоб УСК виграв ще й чашу, то все вийшло „легальним".

Ціла гра була жива, але більше показом копання як футболу. Додавши передостанню і останню неділі, приходите до висновку, що УСК переживає кризу. Одинокий змагун у формі є Омелян Банах, а опісля з деякою відставкою: М. Шміґель, Р. Підгорецький, Ю. Колодій, В. Ссрант. Кожночасний вступ Адріяна Лапичака на площу означає введення спокійности і систематичности.

Українське село, озеро, ліс поляна і спортове свято — пікнік

Перед мною летючка, яку я вже прочитав декілька разів. Вона каже, що УСК Ню Йорк і УСТ „Січ" Елизабет спільно влаштовують в неділю, дня 14 червня 1953, **Спортове Свято — Пікнік.** Це все відбудеться в Українському Селі в Бамбрук, Н. Дж. Програма свята включає: 1. Турнір копаного м'яча за чашу з участю дружин — „СТРІЛА" Трентон, „ТРИЗУБ" Филаделфія, „СІЧ" Елизабет, УСК Ню Йорк. 2. Відбиванковий турнір р участю дружин: „Тризуб", „Стріла", Білоруський Спортовий Клюб, СУМА Ню Йорк, УСК Ню Йорк. 3. Виступи групи дітей з Елизабет — вправи і танки. 4. Несподіванки. 5. Забава при звуках оркестри **Гірняка-Босого.** Крім того, буфет для старших і спеціяльний для малих дітей! Початок свята о год. 9 ранку. Вступ на свято з переїздом в обі сторони тільки $ 2.50.

Мабуть тепер ви розумісте, чому я перечитував цю летючку декілька разів. Дуже часто організації влаштовують імпрези, щоб поправити своє фінансове положення, але не потрудяться приготовити відповідну програму, бо думають, що люди прийдуть „з національного обов'язку". Це і є причиною бідноти більшости наших імпрез. Національний обов'язок обов'язком, але ви йдете на імпрезу, щоб також мати таку чи іншу присмність, задоволення.

Імпреза наших двох спортових клюбів дає змогу всім провести не нудно вакаційну неділю: „запеклий спортовець" має багату спортову програму, любителі танців потанцюють для відміни під голим небом, старші й наймолодші зможуть розкошувати повітрям, водою, природою і гутіркою із знайомими, бо будуть автобуси з Ню Йорку, Трентону, Нюарку, Пассейку і Филаделфії.

Роман Лисняк

ПОДЯКА

Отсею дорогою складаємо якнайщирішу подяку Дириґентові п. д-р Л. Крушельницькому та хорам Думка-Боян за відспівання вінчання нашої дочки Ольги Ляхович з Миколою Бучовським, яке відбулося 30. травня 1953 р. в Ню Йорку в церкві св. Юрія.

Родина Ляховичів.

Наша адреса:
Григорій ЛЯХОВИЧ,
72 E. 7th St., New York 3, N. Y.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Б-во св. „Володимира", від. 130, повідомляє, що місячні збори відбудуться в суботу, 13. червня, о год. 8. ввечорі, в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів, 33 Іст 7. вул. в Ню Йорку. В програмі зборів буде обговорення поїздки на відкриття „Союзівки" і багато інших важних справ. Проситься всіх членів взяти участь у зборах. — І. Малець, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Збори Т-ва „Єдність", від. 163, відбудуться 14. червня в домі Горожан, 847 N. Franklin St. в 1-ій год. по полудні. Проситься всіх членів бути на означений час, бо є важні справи до вирішення. Нова адреса рек. секр Филика є: 807 N. Hancock St. Прошу вдаватись на нову адресу. — М. Курко, предс.; С. Филик, рек. секр.; І. Потучко, фін. секр.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ. — Бр. св. Арх. Михаїла, відд. 142, повідомляє всіх членів, що піврічні збори відбудуться в суботу, 13. червня, о год. 7:30 ввечорі, в залі У. Н. Дому, 212 Фултон вул. На порядку справоздання урядників, контр. комісії, справа поїздки на Союзівку 4. липня 1953 р. Члени що мають охоту їхати, просимо зголошуватись листовно до фін. секр. Петро Остапчук, 641 Marshall St. Elizabeth, N. J.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Т-во „Любов", від. 45, повідомляє своїх членів, що збори відбудуться в неділю, 14. червня. Проситься всіх членів прийти. Пригадуємо членам, що докінчуємо збірку на Союзівку. Хто ще не дав, щоб тепер зложит, щоб разом передати як поїдемо на відкриття Союзівки. Просимо зголошуватись на зборах, наш відділ повинен мати хоча один "bus". На зборах зголошуватись прошу до секретаря. — Т. Малик, предс.; А. Гарасим, кас.; М. Сеник, секр., 130 E. Wyoming Ave., Phila. 20, Pa.

ЕМБРИДЖ, ПА. — Місячні збори Т-ва св. Василія, відд. 161, відбудуться в суботу, 13-го червня, в год. 7. ввечорі, у власній клюбовій залі, 600 Glenwood Ave. Є важні справи до вирішення, тому присутність всіх членів обов'язкова. — Charles Kooduch, Rec Sec'y.

БРУКЛИН, Н. Й. — Тов. Запорозька Січ, відд. 325, повідомляє своїх членів, що піврічні збори відбудуться в суботу, 13. червня, о год. 8. ввечорі, у залі Українського Нац. Дому при 216-18 Grand St. Проситься всіх членів прибути точно і вирівняти вкладки до Т-ва і У. Н. Союзу. Також треба розібрати білети на пікнік, який влаштовує наше Тов. 16. серпня б. р. Проситься привести нових членів, щоби з нагоди 60-го ювілею Союзу збільшити наш відділ. Члени, що не будуть на зборах, підлягають карі після статуту. — Уряд Тов.

ЦЕНТРАЛ ФАЛС, Р. АЙ. — Піврічні збори Т-ва ім. І. Франка, від. 93, відбудуться в неділю, 14. червня, о год. 10. рано, у залі 59 Централ вул. Проситься членів конечно прибути, маємо важні справи до ухвалення і одобрення, статут і ухвали Т-ва, які представить комісія членам на зборах. Обовязком кожного члена бути присутним, щоб опісля не нарікав, що статут ухвалили без їхньої згоди. — П. Тітик, предс.; П. Сомик, кас.; П. Бенковський, секр.

● РАДІО ПЕРЕДАЧІ ●

СЛУХАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ РАДІО-ПЕРЕДАЧУ:
яка надається кожної неділі на
Филаделфію, Па. й околиці о год. 9-9:30 рано зі станції WTEL 860 kc.
Потсвіл, Па. й околиці о год. 9-9:30 рано зі станції WPPA 1360 kc
Сиракюз, Н. Й. й околиці о год. 12:30-1:00 по пол. зі станції WAGE 620 kc
Потсвіл, Па. о год. 12:30 по пол. зі станції WPPA-FM 101.9 megacycles
Брістол, Конн. й околиці о год. 2-2:30 по пол., зі станції WBIS 1440 kc.

У сороковий день смерти сл. п.
МИКОЛИ УСТИМОВИЧА БАГРИНІВСЬКОГО
В НЕДІЛЮ, 14 ЧЕРВНЯ, в православній церкві на розі 21 вул. і 4 авеню в Ню Йорку, після Служби Божої буде віправлена ПАНАХИДА
— прибути на яку запрошує
Управа Т-ва „Волинь".

СОЮЗ ТОВАРИСТВ СПРИЯННЯ УКРАЇНСЬКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ РАДІ І МАТІРНІЙ СОЮЗ УКРАЇНОК подають до відома Українському Громадянству, що в дні 14 Червня 1953 р. о год. 12-ій вполудне відправлена буде в Православній Церкві при 14-ій вулиці

ПАНАХИДА
за душу бл. пам.
Миколи Багринівського
в 40-ий день після Його смерти.

Покійний був видатним громадсько-політичним діячем і вірним сином Українського Народу. Був адвокатом і оборонцем політичних в'язнів на Волині і Міністром Юстиції УНР. Залишив прибиту горем Дружину, колишню Голову Союзу Українок Волині.

В НЕДІЛЮ, 14. ЧЕРВНЯ 1953
ВСІ СТРІЧАЄМОСЯ НА ВЕЛИКОМУ
СПОРТОВОМУ СВЯТІ — ПІКНІКУ
В УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ — BOUND BROOK, N. J.
влаштованим Українськими Спорт. Клюбами УСК — Ню Йорк, СІЧ — Елизабет

де будемо свідками емоційних **ФУТБОЛЬНОГО** і **ВІДБИВАНКОВОГО ТУРНІРІВ** та інших спортових несподіванок; вода до купання — ліс — добірний буфет. — Забава — танці при злучених оркестрах **ГІРНЯКА-БОСОГО.** Для вигоди Вп. Гостей до диспозиції автобуси, що відходять з Ню Йорку з 7. вул. (греко-кат. церква) та з 14. вул.. (укр. правосл. церква) від год. 9-12.

Переїзд в обі сторони зі вступом коштує $2.50 з Ню Йорку, з Елизабету з 214 Fulton St., $2.00, та з Нюарку від греко-кат. церкви $2.00. **Вступ на пікнік $1.00.**

Доїзд автами: Holland Tunnel Route 29 to Bound Brook, cross Bridge to South Bound Brook, turn left on Cannal Road, 2 miles to Cedar Grove Road.